

Wind Ferenc (1941 – 2021)

„Nem hal meg az, ki milliókra költi
Dús élte kincsét, ámbár napja múlt;
Hanem lerázván, ami benne földi,
Egy éltető eszmévé finomul...”

Kevés dolog van a magyar nyelvben, amit Arany Jánosnál szebben, hitelesebben megfogalmazott volna bárki, és a fenti idézet örökérvényűségéhez, bölcsességéhez kétség sem férhet. Ez a néhány sor sokunk számára mégis csak akkor telítődik igazi tartalommal, ha távozik közülünk valaki, akire az idézett sorok minden egyes betűje igaz. Wind Ferenc, számtalan egykori iparista „zsvány” és „hóhányó” Tatája, Tatusa, Franci bácsija 2021. augusztus 15-én, vasárnap este lehunyta nevető, hitet és tudást sugárzó szemét mohácsi otthonában, ahol született, és ahová idős éveire visszatért, és többé nem nyitotta fel. Átaludta magát az öröklétre, és visszatért Teremtőjéhez, akihez egész küzdelmes életében hű tudott maradni, még akkor is, amikor hivatalosan nem lett volna szabad.

Nyolcvan év adatott Neki a Földön, ami, mai mértékkel mérve, nem túl sok, de nem is kevés. Ebből 46 évet töltött a Gépipariban az iskolai közösség aktív, mindvégig szeretett, megbecsült tagjaként: 1955 és 1959 között négy évet diákként Zádor József osztályában, ahonnan technikusként a pécsi erőműbe került. 1963-ban tért vissza az iskolába áthelyezéssel az akkori igazgató, Lőrincz József kérésére, mint szakoktató. Később, a Budapesti Műszaki Egyetem elvégzése után mérnök-tanárként osztotta bőkezűen kimeríthetetlen tudását 2005-ös nyugdíjazásáig, majd azon túl is. Elektrotechnika, villamos gépek, villamos művek, villamos berendezések és hálózatok tantárgyakat tanított és erősáramú méréseket tartott. A tanítványai rajongásig szerették. Neve és a tőle kapott tudás belépőt jelentett számukra szinte bármelyik magyar műszaki felsőoktatási intézménybe. Halálhíre futótűzként terjedt a volt diákjai között. Az öregdiákok Facebook oldalán több százan köszöntek el Tőle megrendült, szerető szavakkal, fényképekkel. Ők azok, akikben Feri tovább fog élni, hiszen tudásán kívül a szívéből is mindegyiknek tudott juttatni egy darabot. Mert nemcsak ésszel, szívvel is tanított. Legendás alagsori termében szinte életre keltek a tárgyak, az általa szerető kezekkel összegyűjtött és kiállított gépek és eszközök. Mindegyiknek tudta a történetét. Nem volt olyan darab, amihez ne nyúlt volna szeretettel, és nem volt olyan diák, aki nem részesült volna a teljes figyelmében. Nehezen vette tudomásul, hogy nyugdíjazását követően már nem taníthatta teljes állású

tanárként szeretett tantárgyait, hiszen a tudása, a tenni akarása az évek múlásával mit sem kopott. Óraadóként, tanfolyamvezetőként vissza-visszatért az iskolába, vagy valamelyik, Gépiparihoz kötődő céghez, ahol immáron nemcsak „zsiványok” és „hóhányók” kerültek hozzá, hanem egykori, tudását tisztelő kollégái is. Mérnök-tanárok nem röstelltek villanszerelést tanulni Nála, és mindegyik büszke volt, hogy a tanítványa lehet. Volt, aki még londoni útjáról is felhívta konzultálni, átbeszélni Vele a hazatérte után rá váró vizsga anyagát. Az iskola 100., jubileumi évében Ő volt az, aki értő módon, a sajátját látva benne, végigvezette az iskola osztályait az iskolatörténeti kiállításon, ahol csodálatosan vezetett, egykori füzetei, munkanaplói is láthatók.

Nagy tudása mellett szerény ember volt, szakmai és magánéletében egyaránt. Bár későn talált rá a családi boldogság, a sors keze úgy intézte, hogy szeretett, fájdalmasan korán távozott feleségét, Anit is a Gépipariban találta meg. Ha van túlvilág, márpedig miért ne lenne, most már talán ismét együtt vannak, és onnan figyelik tovább, hogy boldogulnak lányaik, unokájuk és egykori tanítványaik a küzdelmes földi létben.

Legyen számodra könnyű a föld; nyugodj békében, Feri.